

ראש הצוות

במיסגרת תפקידו כראש צוות ליווי עצירים, מפקח רבי-סמל שבתאי מיסק על שוטרו גם באמצעות הטלפון. הוא מודר להם להעלות עצירים, הנמצאים בחזר המעצר במרתף בית-המישפט, בהתאם לסדר התיקים.

אחרי זה אפשר לספר. אני יודע גם הרבה פרטים אינטימיים על שופטים, אבל זה לא לפירסום. אני מכבד את השופטים, והם מכבדים אותי. אני רוצה שזה יישאר ככה."

מיסק דיבר באולמו הריק של השופט נחמני, ששהה בלישכתו הסמוכה לאולם. קולות השיחה הפריעו לשופט, והוא שלח את מזכירתו לבקש לצאת מן האולם. "כבודו, זה אני!" קרא מיסק בקול הבס שלו, "אנחנו תיכף גומרים."

השופט, ששמע את קולו של מיסק, יצא מלישכתו. "זה אתה, מיסק?" אמר, "תשב, תשב, לא ידעתי שזה אתה. אתה יכול לשבת עם האורחים שלך גם עד מחר."

יוסי היימן

שומר הסך

העצירים לא יצליחו לחמוק מבעד לדלת ולהבריח שקיות עם מיצרכים לעצירים.

תמיד לעזור להם. עורך-דין רוצה לדבר כמה דקות עם הלוקח שלו. אני לוקח אותם למדרגות המעצר, ונותן להם לדבר בשקט. עציר אחר מתחיל לדבר אל ה שופט, מתחנן ובוכה ולא רוצה להפסיק. אני ניגש אליו ואומר לו: כמה שתדבר יותר תקבל יותר. הוא מבין, מתיישב חזרה ושוקט.

"אני גם דואג שהשודדים שצריכים להשתחרר בערבות, ישתחררו כמה שיותר מהר. זה לוקח 15-20 דקות עד ש מיישור מהמישפט חותם על ערבות וה מיסמכים מגיעים אלינו. אני משתדל שזה ילך כמה שיותר מהר. שישתחררו מהסיוט הזה יותר מהר."

"מה שהכי מדאיג אותי זה הסמים. אני מסתכל בשבע עיניים שאף אחד לא יצליח להעביר משהו לעצירים. בשביל זה אנחנו בודקים את הספסלים גם בבוקר, לפני שמתחילים, ובצהריים. אחרי ההפסקה, אני כבר מכיר את כל השיטות. מדביקים עם מסטיק חתיכת חיש משתחת לספסל, וכשי העציר נכנס הוא יודע כבר מראש איפה לשבת בשביל לקחת את הסם. אנחנו בוד קים את הספסלים מאחור ומתחת בשבע עיניים."

באי בית-המישפט רואים במיסק שופט בועיר-אנפין. "יש לו מילה אצל השופט טים", אומר פקיד העזר בבית-המישפט. "הם שומעים לו ומחליטים לפי מה שהוא אומר." מיסק עצמו מתכחש לתואר: "אני לא שופט, וגם לא אומר לשופטים מה לעשות. כשצריך להעיר משהו לשופט, אני מעיר לו, ואם הוא שומע לי, זה טוב."

גם בממלכה השביעית יש למיסק חלק ניכר. "כל העיתונאים הגדולים, שהיום בצמרת, התחילו את הקאריירה שלהם אצלי. אני הייתי האבא שלהם. לא נגיד שהייתי מדליף, אבל כל הדברים המעניינים קורים במעצרים. כשבא אלי עיתוי נאי, הוא יודע שמיסק יעזור לו. אני תמיד שומר מקום פנוי על הספסל בשביל עיתונאים."

בעוד כעשרה חודשים עומד מיסק לפי רוש לגימלאות. "אמר לי, מה נעשה בלעדיך?" אבל המישרה לא תיסגר. העסק ימשיך ללכת. אני אלך הביתה. יש לי תחניב — דייג. אני דג בחוף תל אביב. יש לי גם הרבה סיפורים לספר מהעבודה. אבל לא עכשיו. קודם נגמור,

עצירים, שחברים שלהם הרגו אותם ב מכות. ראיתי איך הם מנצלים אחד את השני, איך בשביל סיגריה הם שוכחים מה זה חבר. ראיתי בחור צעיר שחברים שלו אנסו אותו.

למרות זאת, אין במיסק, כלפי חוץ, שמץ של עוינות כלפי עצירים. הוא כמו אבא בשבילי, אומר עציר שזה עתה השתחרר, "אני לא בפעם הראשונה פה. אני יודע מי זה מיסק — זה הגבר היחיד כאן. אם אני רואה אותו עומד ליד ה שופט, אני יודע שלא יתן שילכלכו עלי. למיסק יש תמיד מילה טובה להגיד ל שופט."

אומר על כך מיסק: "הם עבריינים, אבל אני לא נגדם. צריך פסיכולוגיה בש ביל להסתדר איתם. אני מדבר בשקט, מסביר. ככה הם שומעים לי. אני גם מבין אותם. כל אחד והבעיות שלו. אני זוכר את כולם בראש."

"קורה, למשל, שאני רואה מישהו שאני זוכר שהיה כבר פעם באישפוז. אז אני אומר לשופט: כבודו, הבחור הזה היה בטיפול, שלח אותו להסתכלות. השופט סומך עלי ושולח אותו. למה שיוזק אותו לאברכיביר? הוא חולה, ומגיע לו טיפול בבית-חולים."

מלבד שאר תפקידיו, ידוע מיסק כי אחראי לאישפוזים. כל שוטר בבית-המיש פט יודע כי "המשוגעים הולכים למיסק". רק הוא יודע לטפל בהם. "למשוגעים צריך לב", אומר מיסק, "הם לא מבינים. צריך לטפל בהם. להרגיע אותם. לתת להם ביטחון, כמו ילד קטן."

"לא מוזמן היה לי תייר. עצרו אות, כי לא שילם בעד ארוחה במיטעדה. ב מעצר הוא התפשט והתחיל להתפרע עירום כביום היוולדו. השתיק על השוטרים, צעק ולא נתן לאף אחד לגשת אליו. לקחתי שמכה, עטפתי אותו, רחצתי אותו ולקחתי אותו לאישפוז."

סמים מתחת לספסל

דר יומן של מיסק מתחיל בשעה 5.30 בבוקר, בבית-המעצר המחוזי באברכיביר. שם הוא אוסף את העצירים המיועדים לבית-המישפט. אחרי ארוחת הבוקר, בשעה 7.30, הוא יוצא עם ה "זינונה" (רכב העצירים) לבית-המישפט. בשעה 8.30 נמצאים באולם בית-המיש פט נציגי המישרה מכל המרחבים. כל אחד מהם בא לטעון נגד העצירים שנעצרו במרחב שלו. כאן נכנס מיסק לתמונה. הוא וששת שוטרו מעלים את העצירים

לתת לו לסבול. לפעמים, כמה סיגוריות שאני מעביר לעציר, אפילו שזה נגד התקנות, מונעות אחרייך מהעציר להת פרע באולם."

אחד מתפקידיו של מיסק הוא למנוע התפרעות עצירים בעת הדיונים. לא תמיד אפשר למנוע זאת מראש. מסביר מיסק: "חשוד מקבל 15 יום מעצר. הדם עולה לו לראש. הוא לא חושב מה שהוא עושה. זה תמיד מתחיל בקללות. הוא מקלל את השופט, את המדינה ואת כל העולם. אחרי כן הוא מנסה להתפרץ אל השופט. בדרך כלל אני נגד כוח. אני צריך לשמור על החוק, אבל בעדינות. אף פעם לא הרבצתי לעציר אם הוא לא התפלע. בגלל זה גם לעצירים יש כבוד אלי. אבל ברגע שהוא מרים יד אני חייב להפעיל כוח. בדרך כלל אנחנו מצליחים לתפוס אותו בזמן ולגרור אותו למטה. אבל קרו גם מיקרים שעציר הצליח לזרוק על השופט נעל או משהו אחר."

"אני זוכר שלפני שמונה-עשרה שנים, זה היה עוד בבית-המישפט הישן ברחוב יהודה הלוי, שלושה אחים, פושעים גדר לים. הרימו ספסל ורצו לזרוק אותו על השופט. מה יכולתי לעשות? תפסתי את הספסל והפלתי אותו עליהם."

כולם אגואיסטים

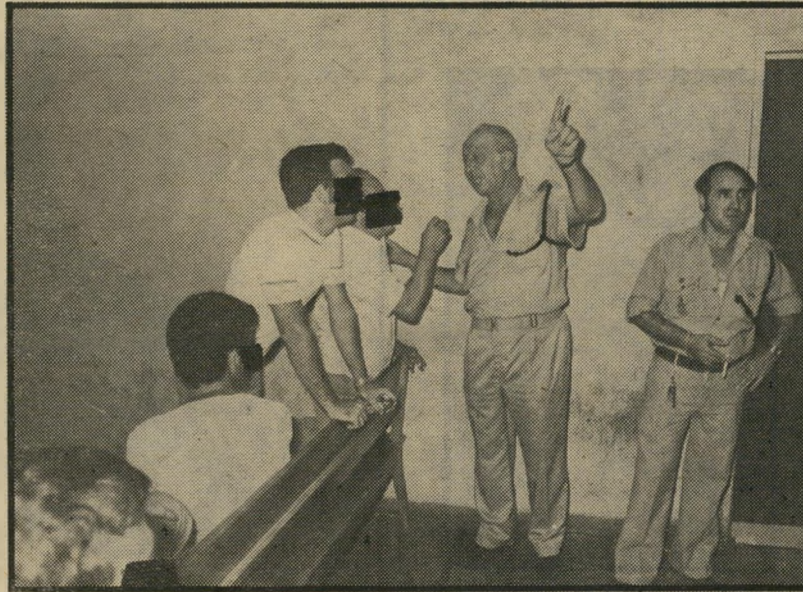
וסדיסטים

רבי-סמל שבתאי מיסק, בן 54, אב לשלושה ילדים שנואים, סבא לנכדים — מהם שלישיה, שנולדה לפני כחודש — נולד בקאתיר, עלה ארצה ב-48, התגייס למישרה ב-52, ומשרת בה מזה 26 שנים רצופות. מרביתן בליווי עצירים ואסירים.

"התגייסתי למישרה בתור בחור צעיר במקום שירות צבאי, הוא מספר, במשך השנים שאני עובד עם עצירים למדתי הרבה. זה היה במקום בית-ספר בשבילי, וחתמין לי זה בית-הספר הכי גדול בעולם. פה תלמד מה טוב ומה רע. פה תלמד להיות ענו, להיות טוב. אחרת לא הולך פה."

"אני קיבלתי שיעור-שיבה לפני עשרים שנה, מהעבודה הזאת. היה לי גם סיפוק, אבל יש גם הרבה תיסכול בעבודה. אתה עובד עם עבריינים, פושעים, עולם תחתון. אני יודע להסתדר איתם, אבל אני יכול להגיד לך מהניסיון שלי — הם כולם אגואיסטים וסדיסטים."

"כל מה שהעציר רוצה זה להזיק לשרט ולברוח ממנו. בגלל זה אני כל הזמן דרוך, גם באולם בית-המישפט וגם למטה, במחיר המעצר. אני יודע עם מי יש לי עסק."

יועץ הנאשמים

אם עציר מתחיל לדבר אל השופט, מתחנן ובוכה ולא רוצה להפסיק, אומר שבתאי מיסק, "אני ניגש אליו ואומר לו: כמה שתדבר יותר, תקבל יותר. הוא מבין, מתיישב מיד ושוקט."

בקבוצות של עשרה, בהתאם לסדר. בכל פעם ישקבוצה אחת מסיימת, מועלית ה באה.

כתוצאה מהעבודה בשיטת הסרט הנע, והקבוצות הגדולות-יחסית של עצירים, מר עד האולם לפרענויות. מיסק מודע לכך, ודריכותו כל העת בולטת לעין. הוא מחפש את הבעיה העולה להיווצר בכל רגע, ואף לפתור אותה.

"בעיות לא חסרות", הוא אומר, "כולם באים עם הבעיות שלהם אלי, ואני משתדל

חוץ מזה, אני ראיתי אצלם כבר את הכל, גם וגם בבית-הסוהר. התפקיד שלי זה לא רק לשמור עליהם. כאן, אני גם לוקח אחרם מבית-המעצר ומחזיר אותם. היום זה קל — עד אברכיביר וחזרה. אבל פעם היינו לוקחים אותם עד לבתי-הסוהר עצמם, רמלה, שאטה, דמון — לכולם. "הייתי בכל בתי-הסוהר ובכל בתי-החור לים לחולינפוש בארץ. אנחנו לוקחים גם את העצורים שקיבלו צווי-הסתכלות. במשך השנים שהייתי מבקר בבתי-הסוהר ראיתי